

NIEUWSBRIEF

Jeannette Noëlhuis

Jaargang 27 • Nr. 1

Catholic Worker
Amsterdam

dromen van een wereld zonder grenzen

CATHOLIC WORKER

Het Jeannette Noëlhuis is een leefgemeenschap in Amsterdam Zuidoost. Onze levensstijl is gebaseerd op eenvoud, gastvrijheid, gebed en directe actie voor een betere samenleving. De gemeenschap is ontstaan vanuit de Catholic Workerbeweging in de Verenigde Staten.

De Catholic Worker is een beweging van radicale christenen en is pacifistisch en anarchistisch ingesteld: onze loyaliteit aan het Koninkrijk van God is groter dan onze loyaliteit aan het Koninkrijk der Nederlanden. Ons streven is om het evangelie handen en voeten te geven door vreedzame getuigenissen op plekken waar het wringt en door concrete hulp aan de armsten.

In het evangelie van Matteüs (hoofdstuk 25) zegt Jezus: "Al wat jullie gedaan hebben voor een van de onaanzienlijksten van mijn broeders en zusters, hebben jullie voor Mij gedaan". Tot de onaanzienlijksten anno 2015 horen ook de mensen in onze samenleving die wij het stempel 'illegaal' opdrukken. Daarom leven we samen met elf tot achttien mensen zonder papieren (afhankelijk van het aantal kinderen dat bij ons woont), die soms nog wel en soms ook niet uitzicht hebben op een verblijfsvergunning. We (proberen te!) delen wat we hebben met anderen die minder hebben. We vragen geen salaris voor wat we doen, maar ontvangen wel kost en inwoning.

In onze kerngroep en gemeenschap werken christenanarchisten en democraten, vegetariërs en vleeseters, hardcore

protestanten en Latijn prevelende katholieken, jong en iets minder jong, man en vrouw, samen onder één dak. De Catholic Workerbeweging heeft geen partijprogramma of hoofdkantoor. Ieder binnen de beweging zoekt steeds opnieuw naar nieuwe en oude antwoorden op de vragen van de tijd. We zien het als een persoonlijke taak van ieder om te helpen wanneer iemand in nood is. We maken geen aanspraak op overheidsgeld. Dankzij de steun van veel mensen, engelen en heiligen en Gods erbarmen kan deze gemeenschap bloeien.

De kerngroep: Frits ter Kuile, Nina Popkes en Margriet Bos en de andere leden van de gemeenschap: Gerard Moorman, Maria Meinora, Siska Brand-Barth en Mattias Brand.

INHOUD

- 3 Woord vooraf
- 4 Huisnieuws – door Mattias
- 9 De ‘groene revolutie’ en een nieuw klimaatakkoord
– door Gerard
- 12 Arabische les – door Nina
- 14 ‘Zodat je over onrecht je mond niet houdt’
– door Chris de Leeuw
- 16 Een nieuw klooster in de Bijlmer
– door Johannes van den Akker
- 18 Kleine Bijbelse theologie van open grenzen
– door Thomas Nauerth
- 21 Geknipt voor u
- 22 James ‘Guadelupe’ Carney – door Gerard
- 25 Geknipt voor u
- 25 Bedelnap
- 26 Agenda
- 27 Huisfeest
- 28 Wakes her en der

WOORD VOORAF

Het is de tweede zondag van de maand. Op station Amsterdam Zuid staan we met zijn viertjes klaar om naar de wake te gaan bij de grensgevangenis. Aangezien niemand met de auto is gekomen, besluiten we een taxi te nemen naar Schiphol West. De chauffeur, een goedlachse Surinamer, heeft geen flauw idee waar de grensgevangenis is. Zijn TomTom herkent het adres ook niet. Op de ouderwetse manier, met aanwijzingen, zijn we er zo. Wanneer we uitstappen leggen we uit wat we gaan doen. Hij is met stomheid geslagen. ‘Echt waar, jullie komen hier zwaaien naar die vergeten groep mensen?!’ Hij raakt zelfs een beetje geëmotioneerd, wil bijna het geld teruggeven voor de rit.

Na een klein uur zijn we weer terug op de parkeerplaats, na onze ronde om de gevangenis, het zwaaien en het lezen van teksten over het Bijbelse visioen van een wereld zonder grenzen. Clarence staat er nog steeds met zijn taxi. Hij sluit aan bij het slotlied en de vredesgroet. Betalen voor de terugrit is uitgesloten. Ook hij wil absoluut een steentje bijdragen aan een wereld zonder grensgevangnissen.

Huisnieuws

Een gemeenschap als het Jeannette Noëlhuis kent fasen. Sommige fasen zijn heel moeilijk, terwijl in andere perioden het gemeenschappelijke leven soepel en eenvoudig verloopt. Er is geen enkele reden om daar geheimzinnig over te doen. Het afgelopen half jaar was moeilijk. Sommige procedures van onze huisgenoten zonder papieren mislukten, er was geen enkel zicht op een succesvol kinderpardon, de werklast was hoog en ook als team worstelden we met het samen leven, samen wonen.

- door Mattias

In al onze worstelingen zagen we ook mooie dingen gebeuren. In de vorige nieuwsbrief konden we melden dat Joy en Mercedes naar België zouden verhuizen om daar te proberen papieren te krijgen. Dat is gelukt, net als bij Dalanda en haar twee kleine dochtertjes. Beide dames kwamen aan het begin van het nieuwe jaar vertellen dat hun avontuur goed uitgepakt had en dat er een tijdelijke verblijfsvergunning afgegeven was. Voorlopig blijven zij in België wonen en proberen ze daar de taal te leren en werk te vinden.

Veel plezier hadden we ook met oud en nieuw, toen de 16-jarige zoon van Redisa net bij ons was komen wonen. Veel van onze huisgenoten waren Oudjaar vieren met vrienden of waren elders in

de stad. Deze jongeman daarentegen wierp zich vol enthousiasme op onze oliebollen, het vuurwerk en alle spelletjes die Siska had klaargezet. Nog tot diep in de nacht ging hij samen met Onno (10 jaar oud) vuurwerkpijltjes afste-

ken vanaf het balkon en probeerde hij ons te verslaan met sjoelen.

Kinderen vormen sowieso een bron van vreugde, zelfs al maken ze ook veel lawaai. Tijdens verjaardagen in het huis proberen we de kleine kinderen te leren om cadeautjes te geven. Van de hele stapel cadeaus op tafel, mogen zij er een oppakken en die geven aan de jarige. Natuurlijk willen ze het cadeau eerst zelf uitpakken en moeten ze bij de hand genomen worden. Al snel begreep onze jongste (1,5 jaar oud) het principe en zij gooide de cadeautjes naar de jarigen, om zo snel mogelijk weer een ander cadeau te gaan halen.

Kwetsbaar

Veel andere huisgenoten wonen nog steeds bij ons. Jonathan, Jacques, Igor, Abdellah, Jaladhar, Irinei en onze twee moeders, Gloria met Mo en Nmachi met Felicity. Van hen willen we het verhaal van Abdellah wel delen omdat het aan geeft hoe kwetsbaar migranten kunnen zijn. Abdellah woont al 12 jaar in Nederland, spreekt Nederlands, Frans, Spaans en Arabisch en is erg handig met praktische klussen. Hij had een verblijfsstatus en werkte jarenlang in de aardappelverwerking tot een nieuwe machine zijn baan overbodig maakte. Daarna bracht hij 's morgens en 's avonds zo veel mogelijk kranten rond om een beet-

je geld te verdienen. Niemand had hem duidelijk gemaakt dat je aanvullende bijstand kan aanvragen als je met zo'n baantje niet rond kan komen. De opstapelende rekeningen werden uiteindelijk door de deurwaarder opgehaald, samen met al zijn spullen. Abdellah stond op straat. Veel kwalijker was dat zijn paspoort en verblijfsvergunning tussen de papieren van de deurwaarder waren gekomen. Bijna ongelooflijk werd het verhaal toen het kantoor van de deurwaarder failliet ging en de gemeente alle in beslag genomen documenten liet vernietigen. Kon hij nieuwe documenten aanvragen? Hoe moest hij dan bewijzen wie hij was? En als dakloze was hij niet meer officieel geregistreerd in Nederland en meende de IND te kunnen zeggen dat hij er niet meer is. Natuurlijk had hij dingen anders kunnen aanpakken, maar tegen zo'n samenloop van omstandigheden is het moeilijk vechten. Gelukkig hebben wij een goede advocaat gevonden en hopen op een goede afloop voor Abdellah.

Zoals ik in de inleiding al aangaf, zijn het moeilijke tijden voor het Noëlhuis. Nadat Mattias en Siska waren gaan werken en dus niet meer zoveel uren in huis aanwezig konden zijn, bleven Frits, Margriet en onze Duitse vrijwilligster Nina met z'n drieën over als kerngroep. Dit was zwaar. Aan het begin van de winter

stortte Margriet in bij haar ouders op de bank en ontdekte zij dat haar energie op was. In de maanden daarna heeft ze gezocht naar rust en een manier om nieuwe energie op te doen, maar dat is niet makkelijk. Nu, circa vier maanden later lijkt het iets de goede kant op te gaan, maar ze is nog lang niet volledig hersteld. Wel zet ze zich voorzichtig weer met liefde in voor het huis.

Ongeveer tegelijkertijd nam Frits zijn 91-jarige moeder in huis in verband met een gekneusde heup. Het is erg bijzonder om iemand van die leeftijd door het huis te zien scharrelen en dankzij de thuishulp en verpleging ging het snel weer beter met haar. Na een maand besloot ze om weer in haar eigen huis te gaan wonen. Voor Frits was deze periode natuurlijk wel een zware belasting: zorg om je moeder, Margriet die was weggevallen en nog altijd de dagelijkse chaos van het gemeenschappelijk leven.

Engelen

Nina is in deze tijd onze steun en toeverlaat. We zijn erg blij met haar inzet en haar vermogen om het hoofd koel te houden. Wat is het geweldig om zulke jonge vrijwilligers van ASF in huis te hebben! Bovendien zien we met veel vreugde dat haar vriend ook regelmatig hele weken bij ons blijft om ons en Nina te ondersteunen.

Maria Meinora kennen we al 27 jaar. Zij is geweldig met onze kinderen en moeders en blijft ook met velen goed bevriend als zij verder gaan, een echte engel. Nog niets vermoedend van het zware weer waarin we terecht zouden komen, hadden we al ruime tijd geleden afgesproken dat ze na een ingrijpende operatie bij ons zou komen om te herstellen. Wat een zegen bleek dit achteraf! Want al herstellend gaf Maria toch ook volop aandacht en liefde aan allen. En gelukkig bood Maria aan om ook na haar voorspoedige herstel voorlopig te blijven tot Margriet weer helemaal terug is.

Hoe moet je omgaan met de veelheid van zaken? Hoe moet je als gemeenschap omgaan met ziekte in je dragende kerngroep? Ik weet niet of wij daar heel goed in zijn. We zijn gewend om bergen werk te verzetten, maar wat als dat even niet gaat? Uit alle emoties die hieruit voortkwamen, komen natuurlijk ook conflicten voort. Wat mag je van elkaar verwachten? Wanneer mag je echt boos worden op een huisgenoot? Vaak weten wij het ook niet. Wij worstelen samen met het samenleven en het samenwonen.

We weten dat we niet alleen zijn. Pieter heeft zeven weken met ons mee geleefd. Hij was met ons mee geweest op vakantie en wij hadden hem leren kennen als een bijzonder vriendelijk en betrokken persoon. Misschien was hij wel de reddende engel die ons team kwam versterken? Zeven weken heeft hij zijn schouders onder ons huis gezet en hebben we elkaar leren kennen. Dat was bijzonder en vaak ook erg plezierig. Bijzonder was ook zijn benedictijner instelling. Dat bleek niet alleen uit zijn trouwe deelname aan het gemeenschappelijk gebed, maar bijvoorbeeld ook toen hij naar aanleiding van de nonchalance waarmee sommigen afwassen, uit de regel van Benedictus citeerde: alle spullen van de gemeenschap beschouwt ieder als ging het om heilig vaatwerk van het

altaar. Inmiddels heeft Pieter besloten dat hij niet voorgoed bij ons komt wonen, maar we zijn blij dat we elkaar zo hebben mogen leren kennen.

Misschien vertel ik u wel teveel over interne ontwikkelingen en duizelen die namen u een beetje. Dan zou het kunnen helpen om gewoon een keer op bezoek te komen. We vinden het erg gezellig om mensen te eten te hebben en in deze nieuwsbrief vindt u op pagina 27 een uitnodiging voor het huisfeest. Juist dat is een kans om het Noëlhuis van binnen te komen bekijken. Bent u hier nog nooit geweest? Geen probleem, juist dan bent u van harte welkom. Komt u vooral eens nader kennismaken en ontdekken of u Maria, Nina, Margriet, Frits of misschien ondergetekende kunt ontdekken tussen alle bordjes met taart!

Splinters en balken

Naast het bieden van gastvrijheid en gezamenlijk leven, organiseren we wakes en demonstraties om onrecht in het gezicht te kijken. Elke maand staan we met een groep mensen bij de vreemdelingengevangenis op Schiphol. Wij bemoeiden de mensen binnen en laten hen weten dat ze niet vergeten zijn. Waarom zou je mensen opsluiten enkel en alleen omdat zij niet over de juiste papieren beschikken? Is een papier meer waard dan een mensenleven? Ook hebben we

vraagtekens bij de verkoop en de voortdurende ontwikkeling van wapens. Al die bommen en granaten staan symbool voor een andere wereld. Hoe kunnen wij ons inzetten voor een vreedzame wereld terwijl de kernwapens op Volkel gewoon worden vernieuwd?

Vorig jaar organiseerde Frits met een heel aantal anderen een demonstratie om alle wereldleiders erop te wijzen dat het vernieuwen van dit soort bommen een slecht idee is. Obama, Poetin, Xi Jinping, Hollande, Cameron en zo'n 60 andere machthebbers waren bij elkaar in Den Haag om te praten over de splinter in het oog van de ander (stel je voor: terroristen met een 'vuile' radioactieve bom) terwijl de balk in hun eigen oog onbesproken bleef (al die kernwapens die zij zelf hebben en de nieuwe generatie kernwapens die ze nu ontwikkelen). Natuurlijk liep deze demonstratie uit op de arrestatie van ruim zestig Nederlandse burgers. Zij mochten niet vrij met hun petitie door Den Haag lopen, terwijl de groot-kernwapens-bezitters en hun vrienden vrij baan hadden. In februari werden circa 40 van deze demonstranten voor de rechtbank gedaagd om zich te verantwoorden voor hun daden. Allen werden vrijgesproken. Helaas niet omdat de rechter onze getuigenissen aanhoorde en overtuigd was van recht en gerechtigheid, maar in verband met

vormfouten van het Openbaar Ministerie. Het OM is niet in beroep gegaan tegen deze uitspraak. De boetes zijn dus van de baan en wij danken alle lezers die ons hebben laten weten te willen bijdragen aan een mogelijke boetepot voor hun solidaire inborst.

Vuurtjes

Er zijn ook nog volop groene plantjes in het huis. Dankzij de plaatselijke parochie heeft het Noëlhuis weer een tuin om vuurtjes in te maken en hout te hakken. Achter de kerk in Duivendrecht is Frits met huisgenoten aan de slag gegaan. Van gekloven boomstammen, oude dakpannen en ander bouwafval werd

een paadje aangelegd door een zompig bosje naar een open plek met rondom allemaal bramen. Daar is een vuurplaats aangelegd waar wij met mooi weer met de hele gemeenschap omheen kunnen zitten. Erachter in een gewelf van bramen is een kapelletje gebouwd - Maria-in-de-bramen - en de kinderen bouwen er boomhutten en werken hard mee aan iets moois.

Een keer dacht de brandweer dat het rookpluimpje dat opsteeg uit het groen mogelijk gevaar betekende en zij kwamen in volle vaart aangerezen. De situatie in ogenschouw nemende, waren zij vol enthousiasme over de kinderen met

hun knakworstje boven hun (veilig met stenen omringde) vuurtje. Misschien zijn brandweermannen ook wel een soort kleine kinderen met speciale gevoeligheid voor vuur en avontuur? Het kleine groentetuintje bij het Noëlhuis zelf begint, op het moment van schrijven, langzaam een beetje groener te zien. De eerste plantjes zijn gezaaid en omdat de natuur toch wat in de war is, komen bloemen op en zwaaien de knoflookplantjes ook al vrolijk boven de grond. Ook onze bovenbuurman Gerard is begonnen met kruiden en groenten te verbouwen op zijn balkon.

Na de lente komt de zomer en tegen de tijd dat u dit leest hopen wij bijna op vakantie te gaan naar Egmond. We hopen op een zomerse zon, verheugen ons op de duinen en het strand. Het is bijzonder om met alle huisgenoten samen even weg te kunnen zijn uit de dagelijkse sleur met al haar zorgen. We willen de lezers bedanken voor hun steun om niet alleen het dagelijks leven mogelijk te maken, maar ook zo'n zomerse week weg.

Als een tuin vol plantjes fasen kent waarin het meer of minder goed gaat, dan zal dat bij gemeenschappen van mensen wel net zo goed gelden. Juist ook als wij worstelen met ons dagelijks leven, steken er groene twijgjes uit de grond omhoog. Ω

De 'groene revolutie' en een nieuw klimaatakkoord

Vanaf het prille begin heeft de Catholic Worker-beweging zich uitgesproken voor een manier van leven en werken in verbondenheid met de schepping. Peter Maurin zag haarscherp in dat de trend naar steeds grootschaligere productie funest zou uitpakken voor mens en milieu. De aantasting van het milieu en de klimaatverandering staan dit jaar hoog op de agenda van de internationale politiek. In december moeten er tijdens de Klimaatop in Parijs (COP21) spijkers met koppen worden geslagen over een nieuw Klimaatakkoord. Religieuze leiders als paus Franciscus zouden wel eens het verschil kunnen maken.

- door Gerard

Een beetje zonderling was Peter Maurin, mede-oprichter van de Catholic Worker, wel. Voordat hij Dorothy Day ontmoette in 1932 leefde hij als vagebond-filosoof in zelfgekozen armoede. Hij bracht veel tijd door in openbare bibliotheken en bestudeerde de nieuwste sociale stromingen van zijn tijd. Dorothy Day had de grootsheid te erkennen dat zijn basisideeën voor de Catholic Worker de kern van de maatschappelijke problemen raakten. Volgens Peter moest de Catholic Worker werken op drie niveaus: bewustwording (middels rondetafeldiscussies en de Catholic Worker-krant), gastvrijheid (middels Huizen van Gastvrijheid) en 'farming communes' – ge-

meenschappen op het platteland. Met zijn pleidooi in de jaren '30 van de vorige eeuw voor een 'groene revolutie' was hij zijn tijd ver vooruit.

Schipperen

Dat 'groene' van de Catholic Worker springt minder in het oog dan de gastvrijheid of de directe acties voor vrede en gerechtigheid. Maar het speelt wel degelijk een rol in de keuzes die we maken. We krijgen veel spullen en voedsel en nemen zo dus deel aan een kringlooeconomie. Veel van wat we wel kopen aan voedings- en schoonmaakmiddelen komt van een biologische groothandel. We hebben geen auto en delen wasmachine, t.v., gasfornuis en andere zaken met ruim 20 mensen. GFT-afval

gaat op de composthoop in het tuintje van Siska en Mattias, waar ook verse groenten worden verbouwd. Kranten, glas en aluminium recycleren we en als er nieuwe huisgenoten komen leggen we altijd uit dat batterijen giftig zijn en in een apart bakje moeten. West-Afrikaanse huisgenoten frituren bijna alles en we recycleren de oude olie. Elke huisgenoot ontdekt bij zijn eerste maaltijd in huis dat de meeste Nederlandse mensen aan tafel vegetarisch eten en dat de kok van de dag er dus ook voor moet zorgen dat er iets met veel groenten, soja of peulvruchten op tafel moet staan.

Tegelijk moeten we bekennen dat we voortdurend tekort schieten op dit vlak. Behalve dat we zelf vaak te gemakzuchtig zijn, is een probleem toch ook dat gastvrijheid aan mensen in nood op ge-

In december moeten er tijdens de Klimaatop in Parijs (COP21) spijkers met koppen worden geslagen over een nieuw Klimaatakkoord. Paus Franciscus brengt aan het begin van de zomer een encycliek uit over het milieu. Met 1,1 miljard katholieken kan de r.k. kerk in potentie een enorme invloed uitoefenen in de wereld. Tijdens zijn reis naar Sri Lanka en de Filippijnen in januari van dit jaar zei de paus onomwonden dat hij met zijn encycliek een bijdrage wil leveren aan de besprekingen in Parijs. In een toespraak die hij op de Filippijnen hield voor jongeren, zei hij: “We moeten oog hebben voor de schoonheid van Gods heilsplan, voor het verband tussen het milieu en de waardigheid van de menselijke persoon”. Regelmatig bekritiseert de paus de ‘wegwerpcultuur’ waarin we leven. Niet alleen gooit men met verbazingwekkend gemak spullen en voedsel weg, erger nog is dat kwetsbare mensen worden ‘weggegooid’. Ze tellen niet meer mee in de geglobaliseerde samenleving.

Vasten voor het milieu

In de aanloop naar COP21 begint er ook binnen andere kerken van alles te broeien. De Lutherse kerken hebben een internationale vastenactie opgezet: mensen worden aangespoord om één keer per maand tot aan COP21 te vasten voor het klimaat en dit te delen via de social media (zie: fastfortheclimate.org).

spannen voet staat met een ecologische levensstijl. Onze huisgenoten hebben meestal niet zo’n sterk besef van de inherente vernielzucht van industriële, grootschalige manieren van produceren; voor hen is zuinig omgaan met energie of spullen geen prioriteit. Het is een constant schipperen, waarbij wat ons betreft acceptatie van de ander belangrijker is dan koste wat kost ons huishouden zo ecologisch mogelijk te runnen.

Moreel gezag

Waar Peter Maurin in de jaren ’30 nog een roepende in de woestijn was, is het

befef inmiddels diep doorgedrongen dat we met zijn allen afstevenden op een catastrofe als we zo doorgaan met het plunderen van de natuurlijke rijkdommen en het uitbuiten van medemensen. Politieke leiders lijken te beseffen dat zij het morele leiderschap ontberen om uit de impasse te raken waarin onderhandelingen over het milieu en de klimaatverandering zijn beland. Religieuze leiders als paus Franciscus, patriarch Bartholomeüs van Constantinopel en de Dalai Lama hebben een moreel gezag dat veel meer invloed heeft dan welk politiek beleid ook.

Kerken in Scandinavië, Duitsland, Engeland en Italië organiseren momenteel een pelgrimage naar Parijs. De bedoeling is om een tocht te organiseren waarbij mensen te voet of per fiets richting Parijs gaan en onderweg allerlei activiteiten houden in het kader van bewustwording van klimaatverandering. Ook in Nederland wordt in oecumenisch verband gewerkt aan de ontwikkeling van een Nederlands gedeelte van de pelgrimage. De 'klimaatpelgrims' uit alle delen van Europa zullen vlak voor het begin van de Klimaatop aankomen in Parijs en ter plekke deelnemen aan acties om druk uit te oefenen op de onderhandelaars, zodat er eind 2015 hopelijk een robuust en rechtvaardig akkoord ligt.

Als Catholic Worker-gemeenschap blijven wij doorploegen met onze niet-altijd-zo-gemakkelijke combinatie van gastvrijheid, maatschappelijke actie en gebed. We zijn enorm verheugd met de inzet van paus Franciscus voor de meest kwetsbaren en voor het milieu. Binnenshuis verschillen we wat van opvatting over het belang van internationale akkoorden – hoeveel halen die uit? We zijn het er wel over eens dat verandering vooral van onderop moet komen. Dus zullen we nog beter opletten hoe we milieuvriendelijk en duurzaam kunnen leven.

Laatst zaten we na de maaltijd nog wat na te praten en boden tegen elkaar op met onze 'groene acties': gft-afval composteren in bloembakken op het balkon, water waarmee groenten worden gewassen hergebruiken om planten water te geven, niets meer kopen in plastic, etc. De eerste plantjes staan op het

moment van schrijven klaar voor het komende groeiseizoen. Dit najaar zullen ook wij bidden en vasten voor het behoud van de schepping. En wie weet pelgrimeren sommigen van ons mee voor een sterk klimaatakkoord. Ω

Arabische les

Spraak. Communicatie. Erbij horen. Aanpassing. Verbondenheid en tegelijkertijd openheid. Dezelfde taal spreken – een sleutel tot het leven van de ander, tot zijn geschiedenis. Tot jou. Een nieuwe taal om tot inzicht te komen in jouw eigen taal. Hoe zou het zijn als ik een uurtje Arabisch leer in de gevangenis? Hoe zou het zijn, als jij mij wat over jezelf vertelt? In jouw taal, uit jouw geboortestreek met jouw woorden.

العربية

- door Nina

Elke tweede vrijdag bezoek ik een ‘vleugel’ van de gevangenis bij Schiphol. Onschuldige mensen op zoek naar hun schuld.

ءأفتح **Welkom.**
Geboeid kijk ik op het papier. Op de pen, die jij in jouw handen houdt. Arabisch. Zwierige lijnen, punten, strepen, tekens.

Ik kan geen woord lezen, niets verstaan, niets begrijpen.

Vanuit mijn ooghoek zie ik twee Marokkanen opspringen. Zij zijn verrast. Waaronder schrijft hij voor haar iets in het Arabisch? Alsof zij in staat zou zijn om het te lezen... Meer, meer, meer. Jij wilt dat ik het echt begrijp: jouw taal, jouw communicatie, jouw thuisland.

Langzaam dringen de lijnen door in mijn hoofd. Langzaam begint het ‘begrijpen’ te dagen. Maar ik ben te langzaam voor jou. Ik realiseer me: drie grote mannen uit Marokko en Libië zitten om mij heen. Ze spreken nu enkel nog hun eigen taal; ik probeer hun lippen te volgen, hun gebaren te combineren en de mimiek mee in te bouwen. Maar het is moeilijk. Te zwaar. Ik moet de klanken naspreken, de keel gebruiken, oefenen, oefenen, oefenen.

Er wordt gelachen, ik kan het niet. De pen danst weer over het papier, een uitgescheurd blad uit een rondslingerend schrift. Mijn naam. Mijn naam is Nina en ik kom uit Duitsland. Spreek, spreek mij na. Alle drie tegelijk. Ik probeer het en faal tijdens de eerste pogingen. Langzaam heb ik de woorden in mijn mond ingebouwd en spreek ze uit. Ik lees weer de lippen van mijn overbuur en het lukt. Er wordt weer gelachen, ik kan het. Er volgen nieuwe woorden, grappige zinnen. Hun taal. Ik moet iets zeggen. Ze weten dat het onmogelijk is. De uitspraak is zo ongewoon. Ik probeer het en we lachen samen.

Het volgende moment geef ik hen van repliek met mijn moeilijkste en gecompliceerdste woord: *Streichholzschächtelchen*. Het is een feest. Nu ben ik de ‘meerdere’. Ik kan het uitspreken. Een feest van talen. Dat was het.

Na twee uur heen en weer, veel geleerd, veel geschater, neem ik afscheid in het Arabisch van mijn drie leraren. Het was me een genoegen. Zij antwoorden in het Duits: “*Bis zum nächsten Mal*”.

Stel je voor:

Je zit opgesloten. Opgesloten in een vreemd land en je hebt niets onwettigs gedaan.

Stel je voor: je zit in de gevangenis voor

meerdere weken, maanden, misschien zelfs jaren. En je hebt niets gedaan. Niets.

Onschuldige mensen op zoek naar hun schuld. Je voelt je schuldig wanneer je daar zit, dag na dag. Je wordt behandeld als een schuldige, een gevangene. Je dacht dat alleen schuldige mensen worden opgesloten, aan de maatschappij onttrokken, het leven. Maar nu zit jij ook daar. Denkt, denkt, denkt na. Wat heb ik gedaan, dat ik hier ben?

Ik kan door mijn aanwezigheid jou enkel tonen, dat je niets gedaan hebt; het jou duidelijk maken, doordat ik jou de omstandigheden uitleg. Ik spreek over het onrecht in de wereld.

Ik vertel je steeds opnieuw: jij zult vrij komen en het leven leven, deze tijd hier achter je laten.

Of het zo zal zijn, of het zo gebeuren zal - ik weet het niet. Ω

Geknipt door u!

Ontving u deze nieuwsbrief niet per post en wilt u hem wel twee keer per jaar ontvangen (indien mogelijk tegen een kleine donatie)? Vul dan het onderstaande strookje in en stuur deze op naar het Jeannette Noëlhuis: Postbus 12622, 1100 AP Amsterdam

Naam:

Adres:.....

Postcode en plaats:.....

Telefoonnummer (eventueel):.....

E-mail adres (eventueel):.....

Aanmelden en afmelden voor de nieuwsbrief kan ook via internet. Stuur een e-mail naar noelhuis@antenna.nl en vermeldt uw adresgegevens bij uw verzoek.

“Wij zalven je mond, zodat je ov

Chris de Leeuw, geboren in 1925 en al een leven lang trouwe bondgenote van de Eeuwige, werd met andere bondgenoten al wandelend met een vredesbrief in Den Haag opgepakt en voor de rechter gedaagd. Hieronder geeft zij een impressie van de rechtspraak.

- door Chris de Leeuw

“Wij zalven je mond, zodat je over onrecht je mond niet houdt.” Deze woorden sprak de voorgangster vorig jaar bij de doop van enkele kinderen in de Dominicuskerk in Amsterdam. Ze speelden door mijn hoofd toen we met ruim veertig mensen op 26 februari 2015 voor de rechtbank in Den Haag stonden.

Vorig jaar tijdens de Nucleaire Veiligheids Top in Den Haag, had een groep vredesmensen geprobeerd een brief naar Obama en de andere wereldleiders te brengen, met het verzoek niet alleen te praten over de beveiliging van klein nucleair afval, maar over het afzien van het maken van nieuwe, geavanceerde kernwapens. Volgens internationaal recht zijn kernbommen verboden wapens, net zoals chemische wapens en clusterbommen. Die brief mochten we niet brengen: we werden opgepakt en uren vastgehouden op het politiebureau. De boete wilden we niet betalen en daarom wa-

ren wij gedaagd. Enkele mensen stonden voor de rechtbank met een spandoek en we deelden flyers uit.

Toen het ook voor mij tijd was om naar binnen te gaan stond de hele groep op de gang: de advocaat had een stevig preliminair verweer gehouden waarin zij betoogde dat het Openbaar Ministerie het gelijkheidsbeginsel had geschonden evenals het verbod op willekeur en dat het OM een rommeltje had gemaakt van onze vervolging. De rechter had de zitting voor enige tijd geschorst om over dit betoog na te denken.

Enige tijd later werd de zitting in een veel grotere zaal hervat (want we pasten onmogelijk allemaal, gedaagden en ondersteuners, in de eerste rechtszaal). We kregen te horen dat de rechter de advocaat gelijk gaf: het Openbaar Ministerie werd niet-ontvankelijk verklaard! Daar zaten we dan... In vijftallen (we waren allemaal opgeroepen, vijf per kwartier) moesten we op de stoelen plaats-

nemen om te bevestigen dat we er waren. Dat riep wel frustraties op. Iedereen had voorbereid iets inhoudelijks te zeggen over democratie, vrijheid van meningsuiting of over kernwapens. Maar we mochten niets zeggen, omdat het niet meer relevant was.

Zelf had ik voorbereid om als noodkreet het ‘Nieuw lied tegen de derde wereldoorlog’ te zingen. Gelukkig had ik ook een briefje gemaakt met zowel de foto van de theoloog en verzetsstrijder Bonhoeffer, als de volgende tekst: “Mensen vragen mij dikwijls: ‘Denk je nu echt dat je met deze acties iets veranderen kunt?’ Dan lees ik hen maar de zegenbede voor die we bij een wake bij het grensgevang

er onrecht je mond niet houdt”

op Schiphol baden:

‘En moge God ons zegenen met voldoende dwaasheid om te geloven dat we een verschil kunnen maken in deze wereld, zodat we kunnen doen waarvan anderen zeggen dat het onmogelijk is.’”

Die tekst kon ik toen nog even snel aan de rechter geven.

Onze poging om kernwapens de wereld uit te helpen gaat door. De vredesbeweging PAX is een burgerinitiatief gestart om een verbod op kernwapens op de politieke agenda te krijgen. 40.000 handtekeningen zijn daarvoor nodig. Al 115 landen hebben kernwapens verboden. Nederland heeft nog een duwtje in de rug nodig om zich aan te sluiten bij die meerderheid van landen en over te gaan tot een nationaal verbod op kernwapens.

Graag vraag ik ieder die dit leest ook een handtekening te zetten op: teken-tegenkernwapens.nl. Ω

Een lied tegen de derde wereldoorlog

Wij die met eigen ogen de aarde zien verscheurd,
maar blind en onmeedogend ontkennen wat gebeurt:
dat oorlog is geboden en vrede niet mag zijn,
dat mensen mensen doden, dat wij die mensen zijn.

Wij die nog mogen leven van hoop en vrees vervuld,
aan machten prijsgegeven aan meer dan eigen schuld,
wij die god weet hoe verder tot hiertoe zijn gespaard,
dat wij toch nooit erkennen het recht van vuur en zwaard.

Dat wij toch niet vergeten waartoe wij zijn gemaakt,
dat diep in ons geweten opnieuw het licht ontwaakt,
dat in ons wordt herschapen de geest die overleeft,
dat onze lieve aarde nog kans op redding heeft.

Tekst: H. Oosterhuis

Een nieuw klooster in

De vraag die ik heb bij alle mensen die in het Noëlhuis wonen wordt nu aan mij gesteld. Waarom het Kleiklooster? Waarom met je gezin in de Bijlmer wonen, wat ga je doen, wat inspireert jou/jullie?

Vragen met vele antwoordmogelijkheden. Eind augustus van dit jaar hopen wij, acht volwassenen en vijf kinderen, intrek te nemen in het Kleiklooster. Vijf woningen, drie gastenkamers, een kapel en een buurtkamer. Elkaar helpen om te helpen. Omdat je dit niet altijd alleen kunt, maar het wel een wezenlijk onderdeel van ons geloof is. Om het evan-

gelie van Jezus simpel te maken, door tijd, aandacht en ruimte te geven aan die mensen die het nodig hebben. In het kader van bed, brood, bad, maar hopelijk nog ietsje meer. 'Want ik was hong-erig en u gaf mij te eten.'

Praktisch leven en delen van je overvloed. Shane Claiborne heeft ons wakker ge-

schud met de opmerking 'als comfort je dwars gaat zitten.' Waarom meer? Waarom niet gewoon delen?

Nu staan we midden in de storm van verbouwen, ideeën, kennismaken, fondswerving en alle dingen die tegelijk komen. Prachtig, het geeft energie om te bedenken hoe de kapel eruit gaat zien om samen God te zoeken. Het is mooi om na te denken over gastenkamers die straks een tijdelijk thuis zijn voor jonge moeders en hun kinderen. Inspirerend

de Bijlmer

om te denken over een eettafel waar minstens 20 mensen aan kunnen eten. Een speelruimte voor een kinderclub of een bank voor gesprekken en koffie. Hoe kunnen mensen ons vinden, waar zouden ze behoefte aan hebben?

En daarnaast nog een kloostertuin ontwerpen, omdat de ruimte er is en de gemeente dit ook een mooi idee vindt. Een tuin om groente te kweken met de buurt, kruiden voor door het eten of hop voor ons Kloosterbier.

Voor de gastenkamers zijn we in gesprek met geïnteresseerde zorginstanties. Zij zullen helpen om vorm te geven aan de opvang en de professionele begeleiding van de moeders. Ook zijn we in gesprek met een welzijnsorganisatie van het naastgelegen buurthuis om samen met kinderen en tieners de kloostertuin te onderhouden. Mooie en inspirerende samenwerkingen.

Veel enthousiasme en een zekere naïviteit geven de energie om dit te doen.

Om werkelijk handen en voeten te geven aan onze overtuiging dat Jezus de Redder is.

Komend najaar hopen we u te kunnen uitnodigen in het Kleiklooster. Weest welkom! Ω

Petra, Jefta, Aart, Corine, Gerrit, Marjolein, Gerrit, Jop, Johannes, Elke, Maren, Jafeth, Joanne

www.kleiklooster.nl

Kleine Bijbelse theologie

Een wereld die gebaseerd is op Bijbelse waarden is een gastvrije wereld. 'Vergeet de gastvrijheid niet; door haar hebben sommigen zonder het te weten engelen onthaald.' (Hebreeëen 13,2). En niet alleen dat, ook wanneer de Heer zelf komt, komt Hij als vreemdeling die onze gastvrijheid nodig heeft en daarnaar op zoek is.

- door Thomas Nauwerth

'Van de Heer is de aarde en al wat zij draagt' (psalm 24,1). Wij zijn niet op aarde gezet als heersers, maar als gasten en vreemdelingen (Leviticus 25, 23 en Psalm 119,19). Zo moeten we ons ook gedragen, respectvol in onze omgang met de schepping en gastvrij ten opzichte van anderen.

Het recht op asiel is een vanzelfsprekend onderdeel van een gastvrije wereld. Zonder mogelijkheden om naar een ander land te vertrekken gaat het niet. Anders zou Abraham zich nooit in Kanaän hebben kunnen vestigen; zouden de zonen van Jakob nooit naar Egypte zijn gegaan en zouden Josef en Maria uit Egypte zijn gedeporteerd, samen met hun zoon-tje. Onvoorstelbaar toch?

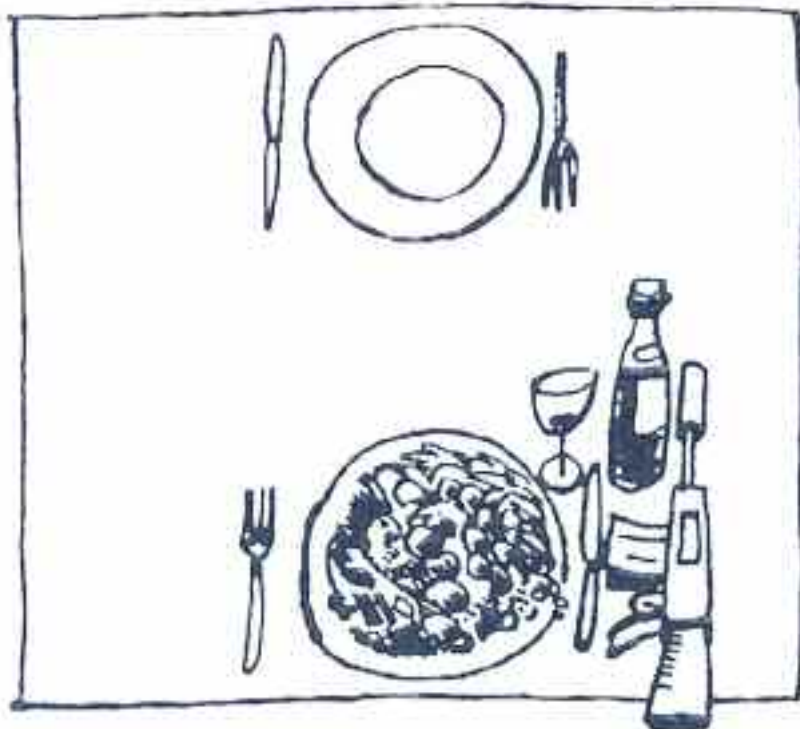
Uitwisseling

Het is dus geen wonder dat in de Bijbel als uitgangspunt geldt: 'Ge moogt de

teronomium 10,19). De reden daarvoor is eenvoudig: 'Bedenk dat jullie slaaf zijn geweest in Egypte en dat de Heer uw God jullie daaruit verlost heeft.'

In de Bijbelse visie op de wereldorde moet er een uitwisseling zijn tussen volkeren en koninkrijken. Dat geldt ook voor uitwisseling van personen. Open grenzen zijn in zo'n wereldorde een noodzakelijk

rechten van vreemdeling of wees niet schenden...' (Deuteronomium 24, 17-18). Of positiever uitgedrukt: 'Gij moet de vreemdeling uw liefde bewijzen' (Deu-

Len Munnick

gigie van open grenzen

ventiel om de gevolgen van conflicten binnen een land, van economische rampen of van natuurrampen te verzachten. Het verhaal van Ruth is daarvan een voorbeeld. De Bijbel roept op tot een wereld van broeder- en zusterschap. Dat blijkt ook uit het verhaal van Noach met zijn drie zonen: alle mensen stammen van hen af (Genesis 9,18-10-32).

Open, of tenminste relatief open grenzen veroorzaken immers ook geen problemen. Taalproblemen, cultuurverschillen, de vanzelfsprekende verbondenheid met het thuisland, vooral natuurlijk ook de verbondenheid met eigen familie en vrienden thuis zorgen ervoor dat mensen niet massaal wegtrekken – en dat mensen naar eigen land terugkeren zodra de omstandigheden dat weer toelaten. Zoals ook te zien is in de geschiedenis van het Joodse volk in Babylonische ballingschap: ‘Ook de Judeeërs in Moab, Ammon en Edom en overal elders hadden gehoord dat de koning van Babel een deel van de bevolking in Juda had achtergelaten en dat Gedalja, zoon van Achikam, zoon van Safan, als gouverneur was aangesteld. Zij kwamen terug uit de streken waar zij verspreid waren,

terug naar Juda, naar Gedalja in Mispas. Er werd een rijke oogst aan wijn en vruchten binnengehaald’ (Jeremia 41, 11-12).

Ook Naomi keert in het verhaal dat in het boek Ruth wordt verteld terug naar Bethlehem. En ook Maria en Joseph keren terug uit Egypte. Men vertrekt wan-

neer daartoe noodzaak is; men keert terug wanneer men kan.

Gevaarlijke herinnering

Deze eenvoudige overwegingen tonen aan waar ons probleem eigenlijk ligt. Niet het idee van open grenzen is een probleem, niet de 'vloedgolven van migranten' die onze maatschappij bedreigen; ook de asielprocedures zijn niet het eigenlijke probleem. Vanuit een Bijbels perspectief zijn dat allemaal symptomen van een veel groter probleem: het probleem van de mondiale kloof tussen arm en rijk. Dat was niet de bedoeling van Gods mooie scheppingsorde. Zoiets bestaat ook niet in de Bijbelse wereld. Onze welstand, onze levensstandaard is gebaseerd op uitsluiting. Je zou kunnen zeggen dat de andere kant van de medaille van onze welvaart het grote aantal dodelijke slachtoffers buiten onze grenzen is.

Het is riskant om naar Bijbelse teksten te grijpen. De Bijbel biedt geen makkelijke oplossingen; wel roepen de teksten onrust op. Wanneer je je verdiept in Bijbelse verhalen, ontstaat een 'gevaarlijke herinnering'. Wanneer je de Bijbelse verhalen en richtlijnen serieus neemt, ontstaat onrust.

De Bijbel levert fundamentele kritiek op de gang van zaken in de wereld:

- 'Dezelfde wet en dezelfde regel gelden

voor jullie en de vreemdelingen die bij jullie leven.' (Numeri 15, 16; Leviticus 24,22)

- 'Wanneer jullie de oogst van uw wijngaard inzamelen, mogen jullie geen nalezing houden [de druiven die bij de eerste pluk zijn blijven hangen alsnog plukken, red.]. Dat is het deel van vreemdelingen, weduwen en wezen'. (Deuteronomium 24,21)
- 'Wanneer er vreemdelingen in uw land wonen, mogen jullie die niet slecht behandelen. Vreemdelingen die bij uw wonen hebben dezelfde rechten

als een geboren Israëliet. Jullie moeten hen beminnen als jezelf, want jullie zijn zelf vreemdelingen geweest in Egypte.' (Leviticus 19,33-34) Ω

Toespraak tijdens een bijeenkomst van de Duitse afdelingen van Vredescomité Mennonieten, International Fellowship of Reconciliation en Church & Peace, november 2014, Karlsruhe.

Thomas Nauwerth is lid van 'Brot und Rosen', de Catholic Worker Gemeenschap in Hamburg.

Geknipt voor u!

Catholic Worker in de Dominicaanse Republiek

In Santo Domingo, de hoofdstad van de Dominicaanse Republiek, is een nieuwe gemeenschap van de Catholic Worker van start gegaan. Het initiatief is genomen door Felix Cepeda, een voormalige seminarist van de Jezuïeten. Hij heeft in augustus vorig jaar hulp gekregen van een Amerikaanse vrijwilliger, David Janicki. Elke dag bezoeken ze op straat daklozen, maken samen muziek, bidden en eten samen. Felix en David hopen binnenkort een Huis van Gastvrijheid te openen om aan daklozen een plek te bieden waar ze tot rust kunnen komen, zich kunnen wassen en vooral tot het besef komen dat ze er niet alleen voor staan. Ze hopen een permanente woonplek aan te kunnen bieden aan een aantal oudere daklozen. (Bron: *aleteia.com*)

Noodkreten uit Irak

Cathy Breen, lid van de Catholic Worker-gemeenschap in Manhattan, reist al vele jaren voor langere periodes naar Irak om contacten op te bouwen en onderhouden met mensen ter plekke en ze waar mogelijk te ondersteunen. In februari jl. schreef ze over haar contacten met twee artsen in Bagdad waarmee ze bevriend is. “Een van de artsen is onlangs geciteerd in een artikel van Claudia Lefko, getiteld ‘De eenzaamheid van Irak’. Hij zei daarin: “We hebben als Irakezen in de loop der tijd een verworden beeld van onszelf gekregen, we

zijn een gemeenschap die haar gevoel van loyaliteit voor haar land is kwijt geraakt; het land heeft ons geen gevoel van toebehoren gegeven, geen stabiliteit en welvaart; alleen ellende en verlies op alle niveaus.” De andere arts schreef: “We ontdekken nog steeds dezelfde problemen. We weten niet wanneer we eindelijk het recht zullen hebben om als normale menselijke wezens te mogen leven. We weten niet wat we hebben misdaan om zo hard te worden gestraft door de wereldpolitiek.” Een andere goede vriend uit Bagdad schreef me

over een nieuw fenomeen dat zich de afgelopen tijd steeds meer manifesteert, namelijk zelfmoorden onder jongeren. Hij schreef: “Ze hebben zo vaak gezocht naar een oplossing, maar uiteindelijk kiezen ze voor zelfmoord.”

(Bron: rondzendbrief van Cathy Breen van 16/2/2015)

James 'Guadalupe' Carney

Aan het begin van elke gebedsdienst in het Jeannette Noëlhuis lezen we uit het alternatieve heiligenboek 'All Saints' van Robert Ellsberg een korte levensbeschrijving van een klassieke of moderne heilige. Op 16 september zullen we stilstaan bij het leven van de Amerikaanse jezuïet James Carney (1924 – 1983). Hij werkte decennialang als missionaris in Honduras. In 1983 kwam hij om in de Hondurese jungle. Door de maatschappelijke en politieke elite van Honduras werd hij gehaat. Arme Hondurese boeren beschouwen hem ook nu nog als een martelaar voor het geloof.

- door Gerard

In 1983 vroeg pater Carney zijn broer en zus om hem te ontmoeten in Nicaragua. Hij legde hen uit dat hij van plan was om binnenkort weer de grens over te steken met Honduras. Hij verlangde ernaar terug te gaan naar het land waar hij sinds 1961 had geleefd. In 1980 was hij door de Hondurese regering het land uitgezet vanwege zijn inzet voor maatschappelijke gerechtigheid. Voor zijn vertrek reikte pater Carney zijn broer en zus het manuscript aan van zijn recentelijk voltooide autobiografie, 'The metamorphosis of a revolutionary'. Zijn broer en zus beseften dat ze James waarschijnlijk niet meer terug zouden zien.

Bevrijder van armen

In zijn boek beschrijft pater Carney zijn typische katholieke opvoeding in een

groot gezin en zijn atletische successen op de middelbare school en aan de universiteit als American football speler. In de Tweede Wereldoorlog werd hij opgeroepen voor het leger. Hij nam deel aan de invasie van Frankrijk. Na de oorlog begon hij een studie bouwkunde aan de universiteit van Detroit. Maar zijn oorlogservaringen dwongen hem na te denken over wat hij echt met zijn leven wilde gaan doen. Hij besloot in te treden bij de jezuïeten. In 1961 werd hij gewijd. Kort daarna werd hij naar Honduras gezonden om er te gaan werken in een missie van de jezuïeten.

Aanvankelijk werkte pater Carney als traditioneel parochiepriester en hield hij zich vooral bezig met liturgie en catechese. In zoverre hij gedurende deze periode geen aandacht schonk aan maatschappelijke misstanden, oordeelde hij

later 'dat het een vervreemdende vorm van religie was: mensen tot Jezus leiden via het heilig sacrament in plaats van hen te leren om Jezus van Nazareth, de Bevrijder van de armen, na te volgen.'

Honduras werd getekend door enorme maatschappelijke ongelijkheid. Vooral op het platteland leefde de meerderheid van de mensen in diepe armoede. Pater Carney voelde steeds sterker de drang om het comfort en de zekerheid van zijn priesterlijk leven achter zich te laten en het leven te gaan delen van de

7 – martelaar voor gerechtigheid

armsten. Net zoals de Zoon van God ten volle mens was geworden tussen de mensen, zo verlangde hij ernaar een te worden met de Hondurese *campesinos*. En net zoals Saulus een nieuwe naam aannam na zijn ontmoeting met Christus op weg naar Damascus, zo nam Carney de Spaanse naam ‘Guadalupe’ aan als teken van zijn verbondenheid met het Hondurese volk. In heel Latijns-Amerika wordt Onze Lieve Vrouw van Guadalupe vereerd, in het bijzonder door de armsten die haar zien als beschermster en voorvechtster. Uiteindelijk deed hij zelfs afstand van zijn Amerikaanse nationaliteit en werd Hondurees staatsburger.

Carney raakte al enkele jaren na zijn komst betrokken bij de strijd van de arme boeren voor landhervormingen. Zoals in de meeste landen van Midden-Amerika was landbouwgrond voornamelijk in handen van grote buitenlandse bedrijven en een kleine groep rijke families. Pogingen om vakbonden te organiseren liepen vaak uit op de dood en ‘verdwijning’ van de leiders. Kleine boeren leefden in bittere armoede en moesten toezien hoe hun kinderen ondervoed waren en nauwelijks toegang hadden tot onderwijs. Carney zette zich in voor zowel de geestelijke als materiële noden van de kleine boeren. Hij kleepte zich eenvoudig, wanneer hij reisde door het platteland sliep hij in hangmatten

of op de vloer in de huizen van arme mensen. Hij schreef: ‘Als ik echt houd van de Hondurese armen, moet ik zoveel mogelijk hun leven delen.’

Aalmoezener

Carney raakte sterk beïnvloed door de Latijns-Amerikaanse bevrijdingstheologie. Hij was ervan overtuigd dat het geloof ons oproept om ons niet alleen in te zetten voor het geestelijke heil van mensen, maar ook om de oorzaken van armoede aan te pakken. In de jaren ’70 omschreef Carney zichzelf als “Marxistische christen”. Het christelijke geloof was voor hem de inspiratiebron voor zijn liefde voor de armsten, maar de marxistische maatschappij-analyse bood instrumenten om die liefde effectief te maken. Hij zag zijn rol als priester om steeds de christelijke dimensie in te brengen in de revolutionaire strijd voor gerechtigheid.

Voor de Hondurese autoriteiten was zijn maatschappelijke inzet en publieke zichtbaarheid een doorn in het oog. In 1980 trokken ze zijn Hondurees burgerschap in en zetten hem het land uit. Drie jaar lang werkte pater Carney in Nicaragua, dat in die periode werd bestuurd door de revolutionaire regering van Sandinistas. Maar zijn hart lag in Honduras. In juli 1983 sloot hij zich aan bij een groepje Hondurese revolutionairen. Hij vond

dat ‘als de legers van kapitalistische regeringen aalmoezeners hebben, hoeveel te meer hebben volksbevrijdingslegers dan het recht op een eigen aalmoezener.’ Maar al binnen enkele weken werd het groepje waar Carney zich bij aan had gesloten opgespoord. Tijdens gevechten kwamen Carney en de meeste van zijn strijdmakkers om het leven.

De Hondurese regering beweerde aanvankelijk dat Carney van honger was omgekomen in de jungle. Maar jaren later vertelden ex-soldaten van het Hondurese leger dat Carney in handen was gevallen van het leger. Hij was ondervraagd en gemarteld. Op 16 september werd hij levend vanuit een helikopter naar beneden gegooid in de jungle. Zijn stoffelijk overschot is nooit terug gevonden.

In het manuscript dat Carney aan zijn broer en zus had overhandigd, schreef hij: ‘Sinds mijn noviciaat heb ik Christus gebeden om net zo te leven als Hij, tot aan het martelaarschap toe. Ik geloof sterk dat Christus mij die geweldige genade zal geven, om te sterven als martelaar voor gerechtigheid.’ Ω

Bronnen: goodjesuitbadjesuit.com;
permanentred.blogspot.com; ‘All Saints’
van Robert Ellsberg

Geknipt voor u!

Minstens 1.3 miljoen slachtoffers in de 'oorlog tegen het terrorisme'

Hoe bereken je het aantal slachtoffers van de door de VS geleide 'oorlog tegen het terrorisme'? Twaalf jaar na de invasie van Irak hebben drie organisaties van artsen die zich inzetten voor vrede en gerechtigheid een poging gedaan om alle beschikbare gegevens over doden bijeen te zetten. In een gezamenlijk rapport, getiteld *Body Count: Casualty Figures after 10 Years of the 'War on Terror'*, concluderen de artsen dat er minstens 1.3 miljoen doden zijn gevallen in Irak, Afghanistan en Pakistan. Dit is volgens het rapport echt de ondergrens; het aantal doden ligt waarschijnlijk veel hoger. De cijfers laten ook het aantal doden buiten beschouwing in landen als Syrië, Libië, Somalië en Jemen, waar de VS ook is betrokken bij de gevechten.

In Irak alleen zijn minstens 1 miljoen doden gevallen sinds 2003; ongeveer 5 % van de totale bevolking. Niet meegerekend zijn de slachtoffers onder de naar schatting 3 miljoen Iraakse vluchtelingen, die tijdens hun vlucht vaak bloot staan aan enorme

risico's. In Afghanistan zijn naar schatting 220.000 mensen gedood en in Pakistan 80.000.

In een interview met *Democracy Now!* zei dr. Robert Gould, voorzitter van de afdeling San Francisco van *Physicians for Social Responsibility* en co-auteur van het rapport, hoe belangrijk het is dat mensen deze feiten kennen. "Op een moment dat de VS overwegen om de militaire operaties in Syrië en Irak op te voeren, speelt de onbekendheid met de echte impact onze regering in de kaart. Het maakt het makkelijker om door te gaan met deze oorlogen. Niet alleen zijn de gevolgen voor de mensen in de regio afschuwelijk, maar ook in de VS lijden we door de enorme kosten van deze eindeloze oorlog."

(Bron: *Common Dreams*)

BEDELNAP

BEDELNAP

We zijn niet kieskeurig maar wel extra blij met fair trade/biologische producten.

- Voor het huis komen (riet-) suiker, aardappels, tomatensaus, kaas, afwasmiddel, UHT (soja-) melk, zeep, shampoo, (kinder-) tandpasta en tandenborstels altijd van pas.
- Een goed werkende laptop met Windows 7 voor digitale Noëlhuis bezigheden.
- Kinderkleden en luiers voor een meisje en een jongetje van twee.
- We gebruiken papier graag optimaal. Eenzijdig bedrukt A4-papier is daarom welkom.
- We zoeken een diaprojectortafel voor de beamer die ons geschonken is. Misschien heeft u er nog één op zolder staan?

• Voor onze fantastische nieuwe tuin kunnen we nog goed het volgende gebruiken: een tuinbankje, een forsythia en plastic drinknappen voor bij het vuur.

- Het jaarverslag 2014 is van de website te downloaden. We sturen u ook met liefde een papieren exemplaar toe.
- En uw aller gebed en financiële steun blijven natuurlijk onontbeerlijk!

AGENDA

NOËLHUIS AGENDA

HUISFEEST!!!

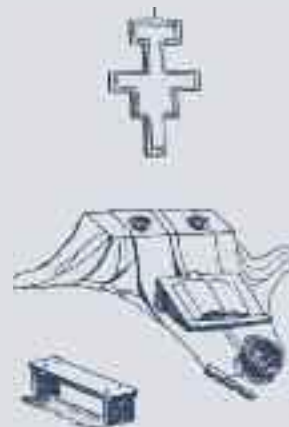
Op zaterdag 27 juni vieren we ons jaarlijkse huisfeest. Het Jeannette Noëlhuis bestaat dan 27 jaar. Alle vrienden, donateurs, kennissen, burens zijn van harte welkom! Zie pagina 27 voor meer informatie.

GEBEDSVIERINGEN

Elke woensdagavond is er een oecumenisch avondgebed, om 20.00 uur.

Speciale vieringen zijn er op:

- Woensdag 16 september: viering rond James Carney (1924-1983), een Amerikaanse jezuïet die zich in Midden-Amerika steeds meer solidariseerde met de armsten en zich uiteindelijk aansloot bij revolutionairen. Niet zo pacifistisch, maar wel heel radicaal en moedig.
- Woensdag 11 november: viering rond Søren Kierkegaard (1813-1855), Deens filosoof en luis in de pels van de kerk.

RONDETAfelGESPREK

Op donderdag 1 oktober om 19.00 uur vertelt zr. Yosé Höhne-Sparborth over haar reis naar El Salvador in het voorjaar van 2015. Ze was er getuige van de reacties op de zaligverklaring van Bisschop Romero. Ze schreef: “Romero is voor heel Latijns-Amerika een martelaar en inspirator tot op vandaag, iemand die weet wat er onder het volk leeft aan leed, aan wanhoop. Vooral belangrijk was, dat Romero hardop benoemde wie de veroorzakers waren van het leed, want onderdrukking valt niet uit de hemel. Daarom werd hij vermoord.” Yosé zal ons vertellen wat de Salvadoranen haar hebben verteld over Romero.

Van harte welkom om voorafgaand aan een viering of ronde tafel gesprek bij onze maaltijd aan te schuiven (om 18.00 uur). Bel wel even van tevoren om je aan te melden.

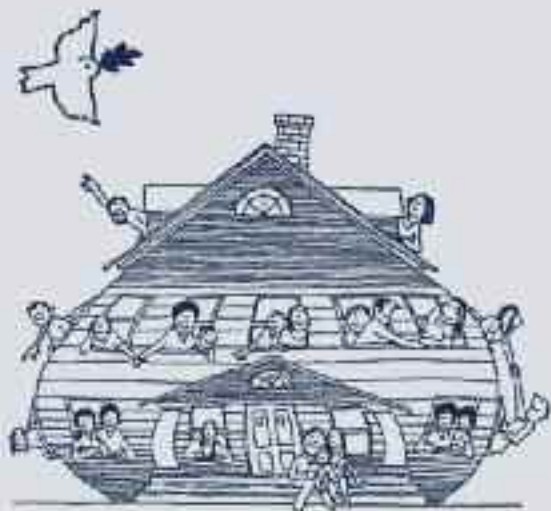

JEANNETTE
NOËLHUIS

DANTESTRAAT 202
1102 ZR AMSTERDAM

HUISTEEFT
27 JUNI

- 15^u inloop
- 16⁰⁰ dankdienst
- 17⁰⁰ borrel + wandeling naar
de tuin (2 x 7 km)
- 18⁰⁰ maaltijd
daarna koffie en thee

JEANNETTE NOËLHUIS

Dantestraat 202

Postbus 12622
1100 AP Amsterdam

tel. 020 – 699 8 996
NL91 INGB 0002 7258 28
e-mail: noelhuis@antenna.nl
(NB e-mail alleen voor niet-spoedeisende zaken!)

www.noelhuis.nl
Wij zijn ook op facebook & twitter te vinden!

WAKES HER EN DER

Elke tweede zondag van de maand is er van 14.00 – 15.30 uur een wake bij het **Justitiele Complex Schiphol** (Duizendbladweg 100, 1171 VA Badhoevedorp). Het JC is met bus 185 vanaf Schiphol goed bereikbaar. En om 13.30 uur vertrekken we naar het grensgevang met auto's vanaf de parkeerplaats naast restaurant Wagamama, Zuidplein 12, NS station Zuid.

Meer info over deze wakes en over wakes bij de migrantengevangnissen **Kamp Zeist** en **Rotterdam Airport** vindt u op: www.schipholwakes.nl

Herdenking overledenen aan de Europese buitengrenzen: Op **zondag 1 november** (aan de vooravond van Allerzielen) staan we stil bij de dood van de ontelbare onbekenden aan de Europese buitengrenzen en bij ons eigen stelselmatig weggijken van alle ellende die de strengere grensbewaking veroorzaakt. We doen dat tussen 17.00 en 18.00 uur op de steiger aan de Amstel voor de Hermitage. Voorafgaand is er een informatiebijeenkomst in het Wereldhuis, pal achter de Hermitage. Kijk in de herfst op onze website voor nadere informatie.